

ВЕЋУ ИНТЕРДИСЦИПНАРНИХ СТУДИЈА
УНИВЕРЗИТЕТА УМЕТНОСТИ У БЕОГРАДУ
Косанчићев венац 29
11000 Београд

Београд, 27.11.2014.

ИЗВЕШТАЈ КОМИСИЈЕ ЗА ОЦЕНУ И ОДБРАНУ ДОКТОРСКОГ УМЕТНИЧКОГ
ПРОЈЕКТА „*DIGITAL WOOD*“ (ДИГИТАЛНА ШУМА), ДИГИТАЛНА ВИШЕМЕДИЈСКА
ИНСТАЛАЦИЈА У ЕКСТЕРИЈЕРУ КАНДИДАТА ВАЊЕ ПЕРОВИЋ

На седници одржаној 12. јуна 2014. године Веће интердисциплинарних студија Универзитета уметности у Београду, одређена је Комисија за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта *DIGITAL WOOD*, *дигитална вишемедијска инсталација у екстеријеру* кандидата Вање Перовић у саставу: мр Радомир Кнежевић, ред. проф. ФЛУ - ментор, Чедомир Васић, ред. проф. ФЛУ у пензији и др Александра Јованић, ванр. проф, АУ Алфа универзитета у Београду - коментори, мр. Перица Донков, ред. проф. Факултета уметности Универзитета у Нишу и др Миливој Павловић, доцент ФЛУ у Београду. Комисија је донела следеће мишљење.

Биографија кандидата

Вања Перовић је рођена у Београду 1976. године. Дипломирала је 2006. на вајарском одсеку Факултета ликовних уметности у Београду у класи проф. Мрђана Бајића. Сада је на завршној години уметничких интердисциплинарних студија, смер вишемедијска уметност.

Самостална је излагала пет пута у Београду и по Србији, а групно на петнаестак ликовних манифестација у домаћим и страним галеријама (Београд, Панчево, Сопот, Букурешт, Нови Сад, Загреб). Учествовала је на више радионица у Београду, на Козари и у Кикинди (2009-2012).

Детаљна анализа докторског уметничког пројекта

Докторски уметнички пројекат кандидаткиње Вање Перовић, састоји се од 102 странице текста, који је подељен на десет поглавља. После садржаја и резимеа следи уводно поглавље „*DIGITAL WOOD*, истраживачки и методолошки поступак“ у

ком је приказана и објашњена основна форма рада и место његове реализације. Наиме рад је пројектован у форми аудиовизуелне инсталације чије би се извођење одвијало у екстеријеру (парку, шуми). Пошто рад предвиђа пројекцију одређених слика на дрвеће и простор око њега, потребан је одређени предуслов а то је да време извођења рада буде у предвечерје, долазак мрака би дао простора пројектованим сликама. Како ауторка поставља тезу овај рад представља дигитални екосистем где се симулирају неки елементи природе као што су птице дрвеће цвеће. Еколошка димензија рада се огледа у томе што извођење рада у природи не нарушава ни на који начин место нити било који сегмент природе. Крошње постају платна за пројекције и пејзаж се осветљава у другом контексту. Подлога пројекције има своје активно учешће у пројекцији својом структуром и лаганим њихањем на природним струјањима ваздуха. Промена светла, период смене дана и ноћи, чини пејзаж нестабилном визуелном сликом и непрекидно се модификује пред очима посматрача. Слојеви боје која се појављује на живим структурама подлоге непрекидно пулсирају а цела слика се мења од делимичне присутности пејзажа у сумрак, до потпуног замрачења и деловања силуета и само осветљених делова простора. Овај *site specific* рад преиспитује и порекло нашег визуелног искуства, шта смо научили да видимо а шта се одиграва и у ком обиму промена пред нашим очима. Рад је непоновљив због низа елемената који учествују у реализацији а то му доноси квалитет контролисаних случајности. „Осликавање“ пејзажа, како ауторка наводи у тексту, то јест пројекција на природне структуре, елементе природе и пејзажа, успоставља тензије у односима елемената, нерегуларности појаве и сучељавања истих. Какав пејзаж добијамо у процесу деконструкције, користећи смену дана и ноћи, природне аспекте промене стања и пројектовањем облика путем пројектора? Свакако да рад постаје интерактиван због директног односа са посматрачем. Компјутерски генерисани елементи укидају однос опонашања природе те се прекида веза са стварношћу. Хибридизација објекта отвара простор преиспитивању опажања окружења. Како се пројектују слике тако се емитују и звуци који су бирани и компјутерски обрађени што ствара специфичне изгледе реалности мимо њене појавности. Овако постављен рад представља информацијско – комуникативну целину, који не имитира природу него представља нову реалност.

Кандидаткиња Вања Перовић кроз *историјски* метод ниже примере симулираних представа природних и урбаних амбијената од старог века до савременог доба.

Аналитичким методом је бирала примере који су сродни са њеним докторским уметничким пројектом . У тексту се анализира језик нових медија у контексту историје савремене визуелне и медијске културе .У том смислу покушава да да одговоре на нека питања :У чему се огледа јединственост новомедијских објеката који стварају илузију реалности , како се обраћају посматрачу и како репрезентују простор и време? Како се конвенције и технологије старих медија усаглашавају са новим медијима? Како и на који начин је промењена перцепција савременог човека услед технолошких „дигиталних достигнућа“ ? Да ли дигитална слика све више замењује непосредно искуство и да ли је посматрач неизбежно упућен на компјутерски детерминисан поглед на свет .

Друго поглавље под називом „Пејзаж као симбол“ у ком ауторка повлачи паралелу у односу на поставку илузије пејзажа у различитим временима . Коришћењем различитих средстава од класичне слике до најновијих дигиталних средстава . Интерактивни медији изменили су наш појам слике у вишечулни интерактивни простор догађања у планираном временском оквиру. Намера је створити вештачки свет који простор слике претвара у потпуну окупацију посматрачевог видног поља . Уметност нових медија нуди потпуно нову реалност кроз свеобухватно урањање свих чула ,од визуелног и звучног ,осећаја додира и топлоте до осећаја кретања .

Треће поглавље „Пејзаж као излагачки простор“ .У овом поглављу се преиспитује смисао и значај пејзажа у уметничкој пракси .Рад на пејзажу одређује оквир за изражавање осећања и запажања које природа побуђује у човеку ,пејзаж постаје разлог за метафизичку медитацију о односу човека према свемиру . Поново пронаћи аутентичан пејзаж је посебан изазов за уметнике двадесетог века , уметници траже најразличитије облике односа , па крећу у шетњу сакупљају елементе из природе .Site specific art ,уметност оријентисана на одређени простор, место ,предео ,представља феномен који указује на повратак посебних односа према специфичностима физичког изгледа терена одређене локације ,као саставног дела производње , презентације и рецепције уметности.

Поднаслов „Интервенције у природи“ доноси неколико важних тумачења о односу места за излагање са различитих становишта .Тако имамо закључак да галерија претставља институционално маскирање , да је нормативна изложбена конвенција која служи идеолошкој функцији . Појам локације за извођење уметничког дела код већег

броја уметника је питање је не само у физичком и просторном смислу , већ и као културни оквир дефинисан од стране уметничких институција . Уметност инсталација је покушала да промени однос и уклони традиционалне границе између посматрача и уметничког дела . У алтернативним просторима особине простора су интегрисане у уметничко дело . Уметност не постоји у простору и времену који су различити од посматрачевог . У садашњем времену природи је наметнуто људско право , немилосрдно и одлучујуће , човекова немерљива моћ прилагођава природу својим жељама за комфором који подразумевају расипање ресурса .Наша перцепција природе под великим је утицајем масовних медија , који врше сталну манипулацију нашим искуством , тако да потрага за аутентичним искуствима се заснива на потпуној симулацији , ту имамо да је концепт природе потпуно изконструисан.Side specific уметност је упућена на широки распон дисциплина (антропологија ,социологија ,психологија ,природна и културна историја ,архитектура и урбанизам компјутерске науке ,политичка теорија ,философија) и у складу са популарним дискурсима (мода ,телевизија ,музика ,филм) Како су Side specific актуелне у актуелном уметничком свету уметници су много активни ,путују раде и тим активностима редефинишу робни статус уметничког дела природа ауторства се поново преиспитује као и веза између уметности и места .

Појава дела мобилне уметности нематеријалне природе јесте кључни фактор проширења уметничке територије ,која је све мање и мање означена и ограничена на посебна места (галерије ,музеји) .Развојем бежичних мрежа комуникације и употребом мобилних телефона бледе границе локативних и нелокативних радова .Локативни медиј користи локацију у јавном простору као платно за спровођење уметничког пројекта , и као такав постао један од најактивнијих и најнапреднијих подручја у уметности нових медија .

Поглавља од четири до девет нас упућују у различите токове савремених уметничких тенденција , уз комперативну анализу актуелних уметничких достигнућа , дају нам до знања да ауторка Вања Перовић темељно истраживала и утврдила оквире поставке свог докторског уметничког пројекта .

Оцена остварених резултата и критички осврт референата

Докторски уметнички пројекат *DIGITAL WOOD* кандидаткиње Вање Перовић представља успео пројекат дигиталног вишемедијског дела , намењеног извођењу у екстријеру парка или шуме . Користећи комбинацију савременог дигиталног медија

пројектује дигиталну слику на живи простор ,крошње дрвећа у парку или шуми , тим поступком преиспитује проблем перцепције и поиграва се са искуством посматрача , шта је шума а шта су нови хибриди . Овај рад је рад намењен за посебно место те га можемо везати и за side specific радове , уз то поново нас подсећа на питање нашег односа према природи .Ова интервенција је неагресивне природе и представља дигитални еко систем . Вања Перовић поставља и питање локације за извођење уметничког дела које није само физичко и просторно питање него је простор ванинституционалних оквира и дефиниција . Рад *DIGITAL WOOD* значајан је у погледу различитих практичних и теоријских елемената и контекста .

Закључак са образложењем уметничког доприноса рада

Докторски уметнички пројекат *DIGITAL WOOD*, *дигитална вишемедијска инсталација у екстеријеру* кандидата Вање Перовић је значајан и оригиналан допринос нашој ликовној пракси а по својој проблематици - променама доживљаја простора веома важна и актуелна тема за савремену уметничку средину. Комисија за оцену и одбрану докторског уметничког пројекта *DIGITAL WOOD*, *дигитална вишемедијска инсталација у екстеријеру* кандидата Вање Перовић предлаже Већу интердисциплинарних студија да овај пројекат прихвати и предложи за одбрану у Сенату Универзитета уметности у Београду.

мр Радомир Кнежевић, ред. проф. ФЛУ

Чедомир Васић, ред. проф. ФЛУ у пензији

др Александра Јованић, ванр. проф,
АУ Алфа универзитета у Београду

мр Перица Донков, ред. проф.
Факултета уметности Универзитета у Нишу

др Миљивој Павловић, доцент ФЛУ